

## INFO



Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Velký pátek, den utrpení a smrti našeho Pána Ježíše Krista, je dnem pokání zdrženlivostí i újmou.

Zákonem pokání zdrženlivostí jsou vázány osoby od dovršení čtrnáctého roku věku; zákonem pokání újmou jsou vázáni všichni zletilí až do započatého šedesátého roku.

### ŽEHNÁNÍ POKRMŮ O VELIKONOCÍCH

Toto žehnání souvisí se starou postní praxí, která zapovídala požívání nejen masa, ale i vajec a sýra. Pokrmy byly o Velikonocích žehnány pro jejich první domácí použití. Zvláštní symboliku má velikonoční vejce - symbol života. Žehnání pokrmů připomíná, že společenství se zmrtevýchvstalým Kristem u eucharistického stolu má pokračovat doma v hostině lásky - agapé.

Žehnání pokrmů se bude konat na Bílou sobotu v kostele sv. Petra a Pavla a po večerní mši svaté.

### Víra

Něco život přinese, něco odnese, co se má stát - stane se.

Kde žije láska s vírou, tam potkáš se s životní silou.

Jak snadno ublíží se slovem, ví jistě mnoho lidí kolem.

Obklad hojivý je dobrý skutek, to cítí, kdo potká bolest a smutek.

Bez lidského tepla i city vadnou, vydej se na cestu ne zrovna snadnou.

Nemůžem mít ve všem jasno, na duši však mějme krásno.

Podáš-li pomocnou ruku, hned dobro je po tvém boku.

Je-li víry plna studna, nemůžeš být nikdy u dna.

Položme si hadánku, kdo složí z tajemna mozaiku?

Tajemno nás napadá - když vše do sebe zapadá.

Hana Zdislava Ramešová

## POŘAD BOHOSLUŽEB VELIKONOCE 2013

### Úterý - 26. března

17.00 - mše sv. v kostele kapucínů (nám. Míru).

### Středa - 27. března

7.30 - mše sv. v kostele sv. Ludmily.

10.00 - mše sv. v domově důchodců.

### Zelený čtvrtek - 28. března

18.00 - mše svatá v kostele sv. Petra a Pavla v Mělníku.

### Velký pátek - 29. března

10.00 - Křížová cesta v Liběchově. Začátek u kostela.

18.00 - Liturgie v kostele sv. Petra a Pavla v Mělníku.

### Bílá sobota - 30. března

Od 10.00 do 12.00 a od 14.00 do 17.00 adorace Nejsv. Svátosti.

Od 10.00 do 12.00 příležitost ke sv. zpovědi.

19.00 - Velikonoční vigilie. Začátek před kostelem sv. Petra a Pavla.  
Prosíme, přineste si s sebou svíce!

### Boží hod velikonoční - 31. března

8.00 - mše sv. v kostele na Pšovce

9.30 - mše sv. v kostele Petra a Pavla v Mělníku

9.30 - mše sv. v kostele ve Vysoké

Večerní mše sv. v kostele sv. Ludmily nebude.

### Velikonoční pondělí - 01. dubna

9.30 - mše sv. v kostele Petra a Pavla v Mělníku.

### Úterý po Velikonocích - 02. dubna

Mše sv. nebude!



### Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: [www.saletini.cz](http://www.saletini.cz)

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: [farnostmelnik@quick.cz](mailto:farnostmelnik@quick.cz); [saletini@seznam.cz](mailto:saletini@seznam.cz).  
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

## FARNÍ ZPRAVODAJ SV. LUDMILA VELIKONOCE - DUBEN 2013



Moc Kristova kříže a vzkříšení je větší než veškeré zlo, z něhož by člověk mohl a musel mít strach.

Nebojte se toho, co jste sami vytvořili, nebojte se ani všeho, co člověk vyrobil a čím je den ode dne více ohrožován!

A konečně, nebojte se sami sebe!

Kristus po svém zmrtevýchvstání

řekl apoštolům a ženám:

„Nebojte se!”

Tato slova potřebujeme v dnešní době možná více, než kdy jindy.

Věřte, že existuje ten, kdo drží v rukou osudy tohoto pomíjivého světa, kdo má v rukou klíče od smrti a podsvětí, kdo je alfou i omegou.

A tento někdo je Láska...

Jen on se může plně zaručit za slova:

„Nebojte se!”

Podle Jana Pavla II.



## Byl vzkříšen...není tady...

„Hledáte Ježíše Nazaretského, ukřižovaného. Byl vzkříšen, není tady“. (Mk 16, 6) Tak mluví Boží posel, oděný do světla, k ženám, které hledají Ježíšovo tělo v hrobě. Avšak tutéž věc říká evangelista této noci také nám: Ježíš není nějakou osobností z minulosti. On žije a jako živý jde nám vstříc; volá nás, abychom šli za Ním, živým a tak také my našli cestu života.

„Byl vzkříšen...není tady“. Když Ježíš mluvil k učedníkům o kříži a zmrtnýchvstání poprvé, tu se oni při sestupu z hory Proměnění ptali mezi sebou, co to má znamenat „vstát z mrtvých“. (Mk 9, 10) O velikonocích se radujeme, že Kristus nezůstal v hrobě, že jeho tělo nepoznalo rozpad; patří ke světu živých, ne ke světu mrtvých. Radujeme se že On – jak to prohlašujeme při obřadu velikonoční svíce – je Alfa i Omega, existuje tedy nejen včera, ale i dnes a na věky (srov. Žid 13, 8). Avšak nějakým způsobem se zmrtnýchvstání natolik umísťuje mimo náš horizont, natolik mimo všechny naše zkušenosti, že zahloubáme-li se do sebe, očitáme se v rozvířené diskusi učedníků: Co to znamená „vstát z mrtvých“? Co to znamená pro nás? Pro svět a pro dějiny v jejich celku? Jeden německý teolog řekl jednou ironicky, že zázrak oživené mrtvolky – jestliže opravdu k tomu došlo, čemuž on vůbec nevěřil – by byl konec konců bezvýznamný protože by se totiž netýkal nás. Vždyť byl-li jednou jeden člověk oživen a nic jiného, jak by se to mělo týkat nás? Avšak zmrtnýchvstání Krista, je právě víc, je to odlišná věc. Ono je – můžeme-li jednou použít jazyk evoluční teorie – největší „mutací“ absolutně nejrozhodnější skok do naprosto nové dimenze, k němuž v dlouhých dějinách života a jeho vývoje nikdy dosud nedošlo: skok do úplně nového řádu, který se týká nás, který se týká celých dějin.

Diskuse zahájená s učedníky by tedy zahrnovala následující otázky: Co se tam stalo? Co to znamená pro nás, pro svět v jeho celku a pro mně osobně? Především: co se stalo? Ježíš už není v hrobě. Je v úplně novém životě. Ale jak k tomu mohlo dojít? Jaké síly tu působily? Je rozhodující, že tento člověk Ježíš nebyl sám, nebyl uzavřen od svého Já. Byl jedno s živým Bohem, tak s Ním spojen, že s ním tvoří jedinou Osobu. Nacházel se takřka v objetí Toho, který je život sám, nejen emotivní objetí, nýbrž takové, které zahrnuje a proniká jeho bytí. Jeho vlastní život nebyl pouze jeho vlastní, bylo to existenciální společenství s Bohem a bytí zapojené do Boha a proto mu nemohl být skutečně vzat. On se mohl dát zabít z lásky, ale právě tím se zlomila definitivnost smrti, protože v Ném už byla přítomna definitivnost života. Byl jedno s nezničitelným životem takovým způsobem, že ten (život) vypučel znovu skrze smrt. Vyjádřeme tutéž věc ještě jednou vycházejíce z druhé strany. Jeho smrt byla úkonem lásky. Při poslední večeři předjímal smrt a proměnil ji v dar sebe sama. Jeho existenciální společenství s Bohem bylo konkrétně existenciální společenství s Boží láskou a tato láska je pravou mocí proti smrti, je silnější než smrt. Vzkříšení je jako výbuch světla, výbuch lásky, která rozvázala dosud nerozvazatelný uzel (spleť, nerozlučitelné spojení) „zemři a staň se“. Ona zahájila novou dimenzi bytí, života, do něhož v proměněném způsobu byla zahrnuta hmota a skrze ni se vynořuje nový svět.

Je jasné, že tato událost není nějaký zázrak minulosti, takže by nám mohlo být konec konců lhostejné, že se udál. Je to kvalitativní skok v dějinách „vývoje“ a života vůbec k novému budoucímu životu, k novému světu, který počínaje Kristem stále proniká do tohoto našeho světa, přeměňuje ho a přitahuje k sobě. Ale jak k tomu dochází? Jak může tato událost dospět opravdu až ke mně a přitahovat můj život k sobě a vzhůru?



Odpověď v první chvíli snad překvapivá, ale zcela reálná je: tato událost přichází ke mně prostřednictvím křtu. Právě proto je křest součástí velikonoční vigilie. Křest znamená právě toto, že tu nejde o minulou událost, nýbrž že kvalitativní skok univerzálních dějin dospívá až ke mně, uchvacuje mě, aby mě přitáhl. Křest je úplně jiná věc než církevní shromažďování se s jakýmsi staromódním a složitým obřadem k přijetí osob do církve. Je také mnohem víc než prosté obmytí, jakési očištění nebo zkrášlení duše. Je to skutečně smrt a vzkříšení, znovuzrození, přeměna v nový život.

Jak to můžeme chápat? Myslím, že to k čemu dochází ve křtu, se pro nás snadněji objasní, zahledíme-li se na závěrečnou část malé duchovní autobiografie, kterou nám sv. Pavel daroval ve svém listu Galafanům. Končí totiž slovy, které také obsahují jádro toho životopisu: „Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus“ (Gal 2, 20). Žiji, ale už to nejsem já. Samo já – podstatná totožnost člověka – tohoto muže, Pavla – se změnilo. Ještě existuje a už neexistuje. Prošel oním „Ne“ a stále se nachází v onom „Ne“ : „Já, ale už ne já“. Pavel těmito slovy nepopisuje nějakou mystickou zkušenost, která mu snad mohla být udělena a která by nás mohla – jestli vůbec – zajímat z historického hlediska. Ne! Tato věta je výrazem toho, k čemu došlo ve křtu. Mé vlastní já je mi vzato a je mi vložen nový mnohem větší subjekt. A tedy mé já je znovu, ale právě proměněné, zformované, otevřené zapojením do druhého, v němž získává nový prostor existence. Pavel nám to vysvětluje ještě jednou z jiného hlediska, když ve třetí kapitole listu Galafanům mluví o příslibu a říká, že byl dán v jednotném čase – jednomu jedinému: Kristu. Pouze on nese v sobě celý „příslib“. Ale co pak se stává s námi? Vy jste se stali jedno v Kristu, odpovídá Pavel (Gal 3, 28). Nikoliv jedna věc nýbrž jedno, jediné, jediný nový subjekt. Toto osvobození našeho já od jeho izolace, toto ocitnutí se v novém subjektu, je nacházet se v nezměrnosti Boha, být strhávání do života, který je už nyní východem z kontextu „zemři a staň se!“ Velký výbuch vzkříšení nás uchvátil ve křtu, aby nás přitáhl. Tak jsme přidružení k nové dimenzi života, do něhož uprostřed strastí naší doby jsme již nějakým způsobem uvedeni. Žít svůj život jako stále vstupování do tohoto otevřeného prostoru: to je význam (našeho) „být pokřtěn“, být křesťanem. Toto je radost velikonoční vigilie. Zmrtnýchvstání neskončilo, zmrtnýchvstání dospělo až k nám a uchvátilo nás. Pevně se jej, to je zmrtnýchvstalého Pána, chytáme a víme, že On nás pevně drží, i když naše ruce slábnou. Chytáme se jeho ruky a tak se také držíme navzájem za ruce, stáváme se jediným subjektem, ne pouze jedinou věcí.

Já, ale už ne já: toto je formule křesťanské existence založené na křtu, formule zmrtnýchvstání v čase. Já, ale už ne já. žijeme-li tímto způsobem, proměňujeme svět. Je to formule protikladu (kontrastu) ke všem ideologiím násilí a je to program, který se staví proti korupci a dychtění po moci a vlastnictví.

Já jsem živ, také vy budete živi“ říká Ježíš v Janově evangeliu (14,19) učedníkům, to je nám. My budeme žít prostřednictvím existenciálního společenství s Ním, prostřednictvím toho, že jsme zapojeni do něho, jenž je sám Život. Věčný život, blaženou nesmrtelnost nemáme sami od sebe, nemáme ji v sobě, nýbrž prostřednictvím vztahu – prostřednictvím existenciálního společenství s Tím, který je Pravda a Láska, a tedy je věčný, je to Bůh sám. Prostá nezničitelnost duše by sama o sobě neměla smysl pro věčný život, nemohla by jí dát pravý život. Život se nám dostává z toho, že jsme milováni Tím, který je Život. Dostává se nám z toho, že „žijeme a milujeme s Ním“. Já, ale už ne já: toto je cesta kříže, cesta, která protíná existenci uzavřenou pouze do „já“, a právě tak otevírá cestu k pravé a trvalé radosti.

Tak můžeme plni radosti spolu s církví zpívat v Exultet: „radujte se zástupy andělů... raduj se země“. Zmrtnýchvstání je kosmická událost, která zahrnuje nebe i zemi a navzájem se spojuje. A ještě s Exultet můžeme hlásat. „Kristus tvůj syn, vzkříšený z mrtvých, jasně zazářil lidskému rodu a vládne na věky věků. Amen“.

*Benedikt XVI.*

## Ježíšovo zmrtnýchvstání láme nejen moc smrti na konci života

Život, který přináší Ježíš, není pouze životem po smrti. Ježíšovo zmrtnýchvstání láme nejen moc smrti na konci života, ale již nyní, tady a teď: „...nyní, když jste byli osvobozeni od hříchu,“ píše Pavel občanům Říma, „máte z toho užitek, totiž posvěcení, a čeká vás život věčný.“ (Ř 6). „Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti.“ (J 10,10) - to je Ježíšův program.

Kdo věří v Boha, může svobodně dýchat, protože před sebou vidí cíl. Snese hodně, protože ví, Bůh má moc obrátit vše v dobré. Může litovat svých chyb a učit se z nich,

protože má před sebou budoucnost.

Tento pozitivní životní postoj k sobě jako magnet přitahuje všechno světlé a povzbudivé: lásku, spokojenost, radost, uvolněnost, tolerantnost, něžnost, uzdravující síly. Vědomí zmrtnýchvstání napájí život jako bohatě rozvětvená vodovodní síť „proudy živé vody“ (J 7,37ad.). Tady a teď dokáže naděje proměňovat poušť v kvetoucí zahrady. Zkušenost osvobozeného života je „ochutnávkou“, „zálohou“ nového života. Historické zmrtnýchvstání Ježíše Krista jasně ukazuje: zmrtnýchvstání a věčný život nejsou žádné metafory a symboly, ale skutečnost. Skutečnost zahrnující celého člověka: tělo i duši, ducha i hmotu, individuálního člověka i celé lidstvo, zemi i celý vesmír. To je „totální život“.

## V neděli 08. dubna

### celá Církev slaví

### svátek Božího Milosrdenství.

### Připojme se k této oslavě i my.

### Všem farníkům doporučujeme modlitbu

### korunky

### k Božímu Milosrdenství.

## KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

(modlí se na obyčejném růženci)

Na začátku Otče náš... Zdravas Maria...  
Věřím v Boha...

**Na zrnkách místo Otče náš:**  
Věčný Otče, obětuji Ti Tělo a Krev, Duši i Božství Tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista - na smír za hříchy naše i celého světa!

**Na zrnkách místo Zdravas Maria:**  
Pro Jeho bolestné utrpení - buď milosrdný k nám i k celému světu!

**Na zakončení (tříkrát):** Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem!

